

ха въ всичко българско, като обходиха всички български страни; откриха старини, книги и пергаменти, написани съ глаголица; събираха народни пѣсни, предания и описаха бита, вѣрвата, нравитѣ и обичаитѣ на нашия народъ“), Селимински се кани да предаде изпратенитѣ репродукции и на Хаджи Христа. Но той се бои на първо време, че Хаджи Христо не е въ състояние да ги разбере въ тѣхната старинска простота — бидейки човѣкъ, „който не може да оцени стойността на подобни нѣща, освенъ по външния имъ блѣсъкъ“. Ето защо той отлага връчването на портрета за единъ моментъ, когато ще може въ едно писмо да изтъкне заслугитѣ на Хаджи Христа за Гърция, като „го призове да се покаже още по-добъръ пълководецъ за своето отечество и за своя народъ“; защото, „изпълнилъ къмъ гърцитѣ хуманна длъжностъ, къмъ нашето отечество той трѣбва да изпълни патриотическия си дългъ“. Селимински мисли дори, въ писмо отъ 15 юлий 1841 г., че ще бжде по-умѣстно да бжде изпратенъ този писменъ адресъ до прочутия военачалникъ отъ самата одеска българска община, като Селимински само го поднесе: „туй ще подеествува съвсемъ другояче на душата на храбрия ни съотечественникъ“. Колко силно е раздвижилъ малкиятъ символъ сърдцата на атинскитѣ българи по това време, показва фактътъ, че и следъ шесть години (18 ноемврий 1846) Селимински споменува ентусиазма на сънародницитѣ си отъ публикуването на царския портретъ и на герба, съ лъвъ изправенъ и царска корона на глава.

На 17 септемврий 1840 г. Селимински отправя ново и много по-дълго писмо до Априлова, за да препоръча повторно атинскитѣ си другари и да помоли одеския меценатъ, да не ги лишава отъ своитѣ съвети и насърчения. Разказвайки отначало за опита си между българитѣ въ Брашовъ и Букурещъ, за наивната си вѣра въ тѣхното родолюбие и за мъчителното си разочарование, поради препирнитѣ на филолозитѣ, той прави изповѣдь на скептицизма си, като емпирически придобито философско гледище. „Дългогодишното ми общуване съ всички класи отъ народа ни, въ разни обстоятелства, и разнообразната ми дейность... ме научиха да се съмнявамъ и въ най-очевиднитѣ работи“. Отвратенъ отъ преживѣното между 1830 и 1840 г., той е толкова по-честитъ да въз-